

1. Het zaadje geplant

Zendingsavonden zijn een bijzonder waardevol middel om kinderen kennis te laten maken met het zendingswerk. Misschien herinner jij je nog wel een mooie zendingsavond die je vroeger hebt bijgewoond. Als ik nu terugkijk op mijn leven, is het zaadje van verlangen naar het zendingswerk al op jonge leeftijd geplant. Ik weet nog goed dat ik door mijn moeder werd meegenomen naar zendingsavonden in onze gemeente. Vaak was dat in de vakantie. Een beetje nerveus zat ik dan tussen allemaal andere kinderen op een van de voorste rijen. Er waren altijd veel kinderen aanwezig. Ik vond het mateloos boeiend om de zendingswerkers te horen vertellen en de foto's te zien van hun werk in China of Afrika.

Ik kan me vooral één zendingsavond nog levendig herinneren. Toen kwam er een zendelinge uit China over haar werk vertellen. Ze zag er heel eenvoudig uit, alsof kleding haar niet echt interesseerde. Levendig schilderde ze de cultuur en het zendingswerk in China. Haar verhaal werd ondersteund met prachtige dia's. En ze vertelde zo boeiend, dat het leek alsof je er op dat moment zelf even was, daar in dat verre, vreemde China.

Zulke avonden maakten grote indruk op mij als kind. Het zendingswerk kwam dan even

heel dichtbij. Ik zag daardoor ineens dat de wereld veel groter was dan mijn eigen veilige, vertrouwde leefomgeving. Ik zag dat er mensen waren die andere kleding droegen. Dat er mensen waren die in veel armoediger omstandigheden leefden dan ik. Mensen met andere eetgewoonten en omgangsvormen. Maar wat me vooral fascineerde, was dat die zendingswerkers, die zo enthousiast vertelden, er zo veel voor over hadden om in een vreemd land te gaan leven. En dat ze met zo veel liefde spraken over de bevolking waaronder ze werkten.

Ik herinner me ook nog goed een avond waarop een MAF-piloot kwam spreken. Vol enthousiasme vertelde hij over zijn werk. Hij liet filmpjes zien van het vervoer van zieke patiënten per vliegtuig en van het aanleveren van medicijnen en voedsel op moeilijk bereikbare plaatsen. Het was alsof ik zelf aan boord van het vliegtuig was.

Zo werd het eerste zaadje geplant. Ik zag iets van andere culturen. Culturen die heel ver bij me vandaan stonden, maar door die avonden even dichterbij werden gebracht. Er ontstond respect en bewondering voor de zendingswerkers die kwamen vertellen over hun werk. Zij moesten wel heel speciale mensen zijn dat ze zo veel offers brachten voor het werk dat ze deden!

Maar toch viel het me op dat die zendingswerkers ook maar gewone mensen waren. En inderdaad zijn zendingswerkers geen bijzondere mensen, maar ze zijn geroepen door een bijzondere God en tot een bijzondere opdracht. Die avonden namen ze me mee. Mee op reis naar onbekende landen. Zij lieten

me zien dat er mensen zijn in verre landen die moeten horen Wie de Heere Jezus voor verloren mensen wil zijn.

Ik ben natuurlijk niet het enige kind dat warme herinneringen bewaart aan zulke avonden. Misschien herken je het wel. Hoe komt het zendingsperspectief in je gezin terecht? Dat gaat niet vanzelf, dat heeft aandacht nodig. Zendingsavonden bezoeken met de kinderen is daar een heel mooi middel voor. Vaak zijn deze avonden in vakantieperiodes. Maak er dus een vakantie-uitje van! Avonden van bijvoorbeeld de MAF hebben ook wel iets stoers voor jongens. Hoe mooi is het voor hen als een piloot iets over zijn werk vertelt! Wie weet wordt er ook in jouw gezin op deze manier een zaadje geplant.